

цы, испроводены отъ Графове-тѣ изъ Айз-лебенъ, придружили Лутера отъ границы-тѣ на Халлскы-тѣ и Мансфилдскы-тѣ държави-цы. Тѣкмо кога да влѣзе въ градъ-тѣ, той былъ обзетъ отъ страшнѣ слабость; сърд-це-то му ся свило, и дышаніе-то му станѣ-ло мѣчно. Само три дена подиръ това, той проповѣдалъ въ присѣтствіе-то на едно дъл-боко трогнѣто събраніе; и, съ колкото силѣ ималъ, той ся заловилъ за твърдѣ трудно-то си примирително дѣло. Нему му ся потръси-ло сребролюбіе-то на двѣ-тѣ страны, които прѣдпріелъ да помирява; и доядѣло го на адвокаты-тѣ, за дѣто поддѣржали еднѣ-тѣ и другѣ-тѣ странѣ да стоятъ упорито за вѣо-бражаемы-тѣ си права. Прѣзъ врѣме-то, когато вършалъ тѣзи работѣ, той иска-залъ четири проповѣди, причастилъ ся дваждъ, рѣкоположилъ двама священници, и писалъ петъ писма на женѣ си въ четири-надесетъ дни, и три на Меланктона. Той си лѣгалъ рано всѣкѣ вечеръ, слѣдъ усърднѣ молитвѣ. Камыкъ-тѣ въ мехуръ-тѣ му не го беспокоилъ вече, но тѣлесно той много ослабнѣлъ. Той прѣкѣсенѣлъ послѣднѣ-тѣ си проповѣдъ съ думы-тѣ: “Това, и много повече, може да ся каже, и трѣбѣва да ся каже, за евангеліе-то; но азъ съмъ